

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Рев-596/05
Бања Лука, 8.6.2007. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као председника вијећа, Драгослава Лукића и Стаке Гојковић, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Н. В., сина Р., Г. П. број 28, Општина И., кога заступа пуномоћник Н. М., адвокат, Р., против тужене Р.С. -МУП Р.С., коју заступа РЈП Р.С.-Сједиште замјеника П., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у С. (сада: И.) С., број Гж-76/04 од 26.5.2004. године, на сједници вијећа одржаној 25.5.2007. године, донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у С. С. број Рс-15/03 од 7.11.2003. године одбијен је тужилац Н. В. син Р. с тужбеним захтјевом да се пониште рјешења тужене Р.С. – МУП Б. Л. број 05/2-126-71 од 29.1.2003. године и број 05/2-126-71 од 18.3.2003. године као незаконита, да се тужена обавезе да га врати на рад на одговарајуће послове и радне задатке, те да му успостави сва права из радног односа од 18.3.2003. године па надаље, до повратка на рад, уз накнаду парничних трошкова.

Другостепеном пресудом Окружног суда у С. (сада: И.) С. број Гж-76/04 од 26.5.2004. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужилац је изјавио ревизију против другостепене пресуде због повреде одредаба парничног поступка, и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се пресуда преиначи тако што би његов тужбени захтјев био усвојен у цјелини, или да се укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Тужбом се тражи заштита права из радног односа.

Тужиоцу је, према утврђеном чињеничном стању, рјешењем Дисциплинске комисије Центра јавне безбједности С. – Министарства унутрашњих послова Р. С. број К/Б-3-125-276 од 10.3.2002. године због

почињене теже повреде радне дужности на дан 27/28.7.2002. године „из члана 64. став 1. тачке 15. Закона о унутрашњим пословима, односно члана 1. став 1. тачке 14. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности радника МУП-а“ изречена дисциплинска мјера распоређивања на друге послове и задатке до 12 мјесеци. Рјешење је постало правоснажно 11.10.2002. године. Каснијим рјешењем тужене које се побија у овом поступку, број 05/2-126/71 од 29.1.2003. године тужиоцу „престаје радни однос, јер му је одузет сертификат за рад у Министарству унутрашњих послова.“ Ово рјешење донесено је ради тога што је актима Комесара ИПТФ (International police task forces) утврђено да тужилац није квалификован да буде цертифицирован, чиме је изгубио овлашћење да обавља посао полицајца, „са тренутним ступањем на снагу“. Другостепеним рјешењем тужене број 05/2-126-71 од 18.3.2003. године одбијен је приговор тужиоца као неоснован и потврђено првостепено рјешење број 05/2-126/71 од 29.1.2003. године. Оба рјешења заснована су на одредби члана 14. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“ број 18/99, у даљем тексту: ЗИД ЗУНП).

Нижестепени судови су закључили да приликом доношења оспорених аката тужене није дошло до повреде члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција) и члана 4. Протокола број 7. уз ту Конвенцију (у даљем тексту: Протокол број 7.), на које се је тужилац позивао током поступка пред судом. Судови су оцијенили да је тужена правилно примијенила и одредбу члана 14. став 2. ЗИД ЗУНП. Из тих разлога тужилац је одбијен с тужбеним захтјевом.

Ревизија није основана.

Схватања нижестепених судова су у суштини правилна.

Чланом 14. став 2. ЗИД ЗУНП измијењен је члан 76. став 2. Закона о унутрашњим пословима („Службени гласник Републике Српске“ број 21/98) тако да гласи: „Раднику коме је у складу са одредбама овог закона одузет сертификат за рад, престаје радни однос у МУП-у“. Ревидент очигледно погрешно тумачи ријечи „у складу са одредбама овог закона“ из наведене одредбе кад тврди да му „није одузет сертификат у складу са одредбама овог Закона, па самим тим му ни радни однос није могао престати“. Наиме, према члану IV Анекса 11. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, „стране ће у потпуности сарађивати са ИПТФ снагама и то ће наредити свим својим агенцијама за спровођење закона“ (мисли се на ентитетске, односно на државне власти и на службе полиције). Према смјерницама Комесара ИПТФ број П-11/02 од 15. августа 2002. године полицајац који посједује привремено овлашћење, а не испуњава услове наведене као критеријуме за добијање сертификата у тим смјерницама, неће добити сертификат за обављање дужности у полицијским снагама. По истим смјерницама полицајцу, који посједује сертификат и који својим поступцима не испуњава услове у складу са смјерницама ИПТФ-Р10/2002 параграф 2 (а) до 2 (х) сертификат ће бити одузет. Недобијање или губљење сертификата спречава полицајца локалне полиције да обавља било коју функцију унутар било које институције која се бави спровођењем закона.

Произилази, према томе, да услове и правила поступка за добијање, односно губитак сертификата утврђује и спроводи ИПТФ, а не домаће законодавство, односно домаћи орган. Доследно томе, одредбама ЗУНП, а ни других домаћих закона нису могли да буду прописани услови и начин за добијање, односно одузимање сертификата полицајцима. Смисо ријечи „у складу са одредбама овог закона“ из члана 14. став 2. ЗИД ЗУНП је у томе да домаћи законодавац прихвата правила ИПТФ о добијању, односно одузимању сертификата полицајцима, као саставни дио домаћег правног система. Доношењем оспорених аката тужене није, према томе, повријеђена одредба члана 14. став 2. ЗИД ЗУНП.

Члан 4. Протокола број 7. односи се на поступак пред судом („Никоме се не може судити нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дјело због кога је већ био правоснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе“ – став 1. члана 4. Протокола број 7.). За своје пропусте тужилац није одговарао пред судом, него у дисциплинском поступку и поступку рјешавања о правима из радног односа тужене. Дјело тужиоца за које му је изречена дисциплинска мјера, није сасвим идентично дјелу због којег је децертификован. Према поменутом рјешењу Дисциплинске комисије тужене од 3.10.2002. године, тужилац је дана 27/28. јула 2002. године, радећи по распореду службе од 18,00 до 2,00 часова у својству вође сектора, по наређењу надлежног старјешине, са једном колском патролом, извршио блокаду улице О. П. у насељу Добриња 4, гдје су припадници СФОР-а изводили одређене активности, да би се, потом, без претходног јављања и добијања одобрења у 00,15 часова без знања шефа смјене самовољно удаљио и прекинуо извршење повјереног задатка, а затим је „затечен у стану Г. М. гдје су припадници СФОР-а вршили претрес, којом приликом су претресли и полицајца В. гдје су том приликом код истог пронашли већу количину муниције“. Из акта Комесара ИПТФ од 5. новембра 2002. године произилази да је тужилац 27. јула 2002. године био на дужности у зони једне СФОР-ове операције, у Добрињи. Напустио је своје радно мјесто на линији раздвајања (РС страна) без дозволе и ушао у зону операције СФОР-а на федералној страни. Потом је био заустављен од припадника СФОР-а док је излазио из једног стана са неколико кутија муниције. Припадници СФОР-а су, међутим, за вријеме претреса његове куће пронашли „одређене количине муниције и два пиштоља“. За један пиштољ је имао дозволу, а други је био непознатог поријекла. У изјави од 28. јула 2002. године тужилац је навео да је напустио своје радно мјесто како би обавијестио пријатеља о СФОР-овој операцији, а додатно је признао да је кутије са муницијом ставио у своје џепове да би помогао пријатељу. Како из изложеног произилази, тужиоцу је одузет сертификат и за неке од радњи које нису биле обухваћене одлуком о дисциплинској мјери. Одузимање сертификата тужиоцу је нова чињеница, која се је појавила послије доношења рјешења о изрицању дисциплинске мјере, тако да је дисциплинска комисија није ни могла узети у обзир у току трајања дисциплинског поступка. Ова околност такође упућује на закључак да се у спорном случају није могло радити о двије различите санкције за исти догађај. Децертификација тужиоца правно је обавезивала тужену да донесе рјешење да му престаје радни однос, без обзира на то да ли је претходно против њега вођен

дисциплински поступак или није, с обзиром на одредбу члана 14. став 2. ЗИД ЗУНП, о чему је већ било ријечи. Доношењем нижестепених пресуда нису према томе повријеђене одредбе члана 4. Протокола број 7.

Одредба члана 6. Европске конвенције штити право на правично суђење, што значи да се односи на поступке пред судом у кривичним и грађанским стварима. Тужилац није децетификован у судском поступку, него у поступку пред ИПТФ-ом и по правилима која је установио ИПТФ. Овај суд, као ни нижестепени судови, нису овлашћени да цијене законитост и правилност поступака, односно аката које доноси ИПТФ (у овом случају – аката од 5 новембра 2002. године и од 12. децембра 2002. године). Тужиоцу су у овом поступку у којем је побијао рјешења туженог о престанку радног односа и тражио враћање на посао, била обезбијеђена сва процесна права која му закону припадају, што се може закључити на основу стања у списима. Из тих разлога, доношењем нижестепених пресуда није на штету тужиоца повријеђена ни одредба члана 6. Европске конвенције.

Ако се има у виду све што је до сада речено, произилази да нижестепене пресуде немају недостатака на које указује ревидент, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Доследно томе, ревизија тужиоца је одбијена као неоснована (члан 248. у вези са чланом 241. Закона о парничном поступку - („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03 и 74/05).

Предсједник вијећа
Петар Бајић